

Lugna dagar på Klockaregård

Vännerna på Klockaregård höll sig undan folk. Dagarna gick, och livet på gården var rätt trivsamt. Benny skötte om såret på Gerdin och gav honom medicin. Sonja trivdes i hagen bakom huset, hon blev ompysslad av både Gunilla och den gamle gubben.

Benny och Gunilla levde i ett kärleksrus. Om de inte varit efterlysta av polisen skulle de genast ha ställt till med bröllop.

Samtidigt blev Benny och Bosse allt bättre bröder och vänner. Bosse beundrade liljbrorsan som kunde så mycket. Tänk om det trots allt inte var slöseri med tid att studera?

Allan höll sig i bakgrunden, satt mest i hammocken på verandan. Ibland slog sig Gerdin ner för en pratstund. I ett av samtalen pratade de om vad lycka var. Det visade sig att de var överens om saken: lycka var att sitta i en vilstol på en solig strand med en drink i handen.

112

Allan berättade hur härligt han haft det på den indonesiska ön Bali en gång i tiden. Han hade bott hos en god vän, som drev ett hotell där. Amanda hette hon.

Men när det gällde vad glaset skulle fyllas med var Allan och Gerdin inte längre överens. Hundraåringen ville ha vodka med Coca-Cola, eller vodka med vodka. Gerdin ville ha färgglada drinkar med parapy.

- Vad i hela friden ska du ha parapyet till? Det går ju inte att dricka, påpekade Allan.
- Jag vet att du är en person som har sett sig omkring i världen och kan mycket mer än jag. Men just den här saken begriper du inte, sa Gerdin.

De gnabbades vidare en stund om drinkarna. Den ene var dubbelt så gammal som den andre, och den andre dubbelt så stor som den ene. Men de kom bra överens.

113

Var det där de gömde sig? tänkte Aronsson.

Kommissarie Aronsson ringde till åklagare Ranelid.

Han berättade att han tänkte åka till Västergötland för att kolla upp ett nytt tips i fallet med hundräringen.

Han sa inget om att han i flera veckor vetat att Benny Ljungberg hade en bror.

– Bra, Aronsson! sa åklagare Ranelid. I morgon har vi kanske gubbsstrutten bakom lås och bom.

Klockan var fem på eftermiddagen,

åklagaren gjorde sig redo att åka hem för dagen.

Han visslade glatt för sig själv.

Snart skulle han bli historisk genom att få

Allan Karlsson dömd för tre mord,

utan att en enda kropp hade hittats.

Han skulle skriva en bok om fallet.

Han hade redan en titel på boken:

Rättsvisans seger.

Rättsvisans seger

Dagarna blev till veckor. Jakten på hundräringen och hans kompanier stannade av.

Skulle de komma undan, trots allt?

Till och med tidningarna tröttnade på

att skriva om den misstänkte trippelmördaren.

Men så en morgon vaknade kommissarie Aronsson

med en tanke i huvudet: Benny Ljungberg har en bror!

Varför hade han inte tänkt på det tidigare?

Kanske för att han satt och drack öl om kvällarna

i stället för att koncentrera sig på utredningen.

Några veckor tidigare hade Aronsson undersökt

om Allan Karlsson hade några släktingar.

Han ville se om hundräringen möjligen hade

en kvinnlig släkting med rött hår i Småland.

Aronsson hade inte hittat en enda levande släkting

till hundräringen. De andra verkade också

vara utan släktingar. Ett enda namn hade dykt upp,

som inte var viktigt. Eller så var det väldigt viktigt.

Benny Ljungberg hade en bror utanför Falköping.

Allan Karlsson, förmodat jag?

Tidigt på förmiddagen nästa dag svängde kommissarie Aronsson in på Klockaregård utanför Falköping.

Det hade då gått tre veckor sedan hundraåringen rymde från äldreboendet i Malmköping.

Till sin stora förvåning upptäckte kommissarien

Allan Karlsson sittande i en hammock på verandan.

Ingen av de övriga var i närheten.

Benny och Gunilla var i stallet hos Sonja.

Bosse och Julius hade åkt till Falköping för att handla mat och öl.

Julius hade fått tillåtelse att lämna gården, sedan han låtit skägget växa.

Gerdin låg fortfarande och sov.

Allan hade slumrat till. Han vaknade inte förrän kommissarien stod framför honom och frågade:

- Allan Karlsson, förmodat jag?

- Jodå, det stämmer. Och vem är ni? sa Allan.

Kommissarien sa att han hette Aronsson, att han var polis, att han länge letat efter Karlsson.

Karlsson var nämligen efterlyst för att ha haft ihjäl folk. Herr Karlssons vänner var också efterlysta. Var de möjliga i närheten?

Allan dröjde med att svara. Han sa att han behövde samla sig lite, nyvaken som han var. Man skvallrade ju inte på sina vänner hur som helst. Höll inte kommissarien med om det?

- För all del, jag har ingen brådska, sa Aronsson.

Allan bjöd kommissarien att sitta ner i hammocken: - Vill kommissarien ha kaffe?

Aronsson brukade inte låta brottslingar promenera i väg hur de ville.

Men det var något fridfullt över just den här gubben.

Dessutom kunde Aronsson se in i köket.

Så kommissarien tackade ja till kaffet:

- Mjölkk, tack. Inget socker, sa han.

Allan pysslade i köket medan gästen satt i hammocken.

Kommissarien hade verkligen klantat till det.

Han förstod inte riktigt hur det hade gått till.

På avstånd hade han sett en äldre man på verandan.

Han tänkte genast att det var Bo Ljungbergs far.

Inte trodde han att han skulle hitta

självas hundraåringen!

- Var det mjölkk men inget socker han sa? ropade Allan från köket. I min ålder glömmet man så lätt.

- Mjölkl, men inget socker, ropade Aronsson tillbaka.

Sedan plockade han fram mobiltelefonen för att ringa till polisen i Falköping.

Han behövde förstärkning.

Men telefonen hann ringa först. Aronsson svarade.

Det var åklagare Ranelid som lät alldeles förtvylad.

Fiskmat i Röda havet

Polisen fick aldrig veta vad som hände med Bengt Bulten Bylundts lik.

Det som hände var ganska osannolikt.

I Göteborg lastades den döda kroppen ombord på ett fartyg till Egypten. Så småningom hamnade den i lastrummet på en mindre båt i Röda havet.

Då hade kroppen legat i sin trälåda i tre veckor.

Inte konstigt att det luktade illa från lastrummet, som vaktades av en fattig sjöman.

Till slut stod sjömannen inte ut längre.

Han knöt en trasa runt näsan, sedan letade han igenom lasten. Till slut hittade han liket.

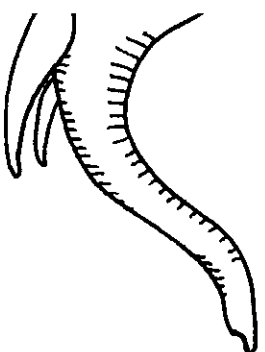
Sjömannen funderade en stund.

Han hade ingen lust att blanda in polisen.

Då skulle han hamna i långa förhör när han kom till Djibouti, dit båten var på väg.

Från Djibouti skulle lasten fraktas vidare med lastbil till Addis Abeba i Etiopien.

Men han måste göra sig av med liket, annars skulle han inte kunna fortsätta resan.

Han tömde likets fickor på allt av värde,
sedan slängde han kroppen överbord.

Så kom det sig att en smal yngling med långt, blont
och flottigt hår blev till fiskmat i Röda havet.

Båten var framme i Djibouti och sjömannen gick i land.
I bakfickan hade han Bultens plånbok,
i den fanns bland annat åtta hundra svenska kronor.
Nu skulle han växla in pengarna på en bank.

Men först stannade han till vid en fiskmarknad
för att få något att äta. Han ställde sig i en kö.
Bredvid honom stod en man och svettades.
Hans blick var febrig och irrande.
Han var i tjugofemårsåldern, utan önskan att bli äldre.
Han var upprörd över att USA hade byggt
en militäranläggning i landet. Han hatade USA.
Nu gick han omkring och letade efter amerikanska soldater.

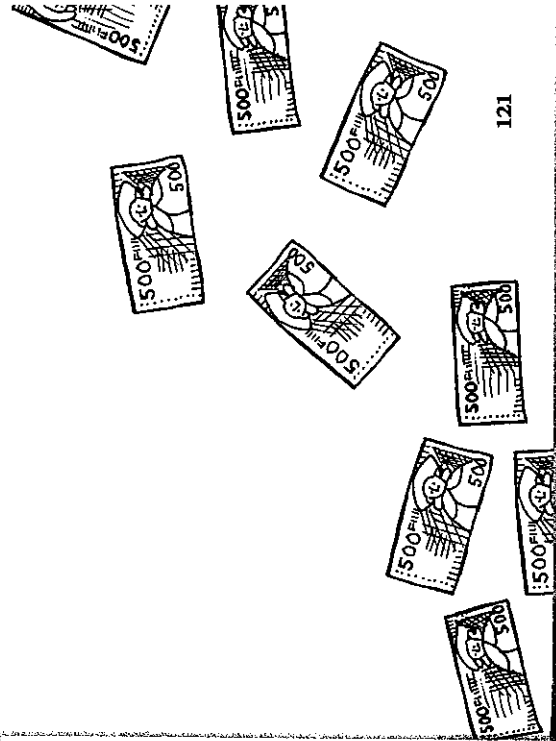
Mannen fingrade nervöst på ett snöre.
Vid rätt tillfälle skulle han dra i snöret
så att amerikanerna flög åt helvete.
Han själv skulle också dö, men hamna i himmelriket.

Men det var som sagt varmt och svettigt.
Mannen blev allt nervösare.
Bomben satt fastklisrad på hans mage.
Till sist råkade han pilla lite för mycket på snöret ...
Och plötsligt hade han sprängt sig själv
och tre andra stackare i luften.

120

Inget av offren var amerikan.
Däremot tycktes en av de dödade ha varit från Europa.
Polisen hittade nämligen en plånbok på marken.
I plånboken fanns åttahundra svenska kronor
samt både pass och körkort.

121

Nummer 1, 2 och 3

Senare samma dag fick utrikesdepartementet, UD, i Stockholm ett fax från Djibouti.

Det innehöll information om en avliden svensk.

Det som var kvar av honom kunde tyvärr inte överlämnas till Sverige. Kroppen var alltför skadad.

Åtta minuter senare kom ännu ett fax.

Det handlade om ungefär samma sak, fast det var skickat från Riga i Lettland.

Tjänstemannen på UD kände genast igen namn och bild på de döda männen.

Han hade läst om dem i kvällstidningarna.

Därför skickade han informationen vidare till polisen.

Åklagare Ranelids liv var på väg att rasa samman.

Fallet med hundräringen hade tagit en ny vändning.

Åt helt fel håll.

Offer nummer ett, Bulten Bylund, hade dött i

Sörmland för tre veckor sedan.

Och nu verkade det som om han dött igen,

fast i ett litet okänt land i Afrika!

Och offer nummer två, Hinken Hultén,

122

som dött i Småland, hade gjort samma sak i Lettland! Polisen i Riga hade hittat hans kropp på en bilskrot. Hur i hela världen hade den hamnat där?

Åklagare Ranelid försökte tänka.

Det fanns fortfarande en liten chans att få Allan Karlsson fälld för mord ... Men då måste kommissarie

Aronsson hitta offer nummer tre, den där Gerdin.

Och på hans kropp måste det finnas spår

som leder till hundräringen. Det måste finnas!

Annars hade Ranelid gjort bort sig.

Måste ringa Aronsson, tänkte Ranelid och lyfte luren.

Kommissarie Aronsson satt i en hamnock

på Västgötaslätten när åklagare Ranelid ringde.

Aronsson skrymdade sig att berätta att han hade

hittat Allan Karlsson:

- När det gäller de andra misstänker jag

att de är i närheten, sa han.

Åklagaren avbröt Aronsson. Med panik i rösten

sa han att offer nummer ett hade hittats död i Djibouti

och offer nummer två i Riga.

- Min kedja av bevis håller på att rasa ihop! pep Ranelid.

Nu måste du hitta offer nummer tre!

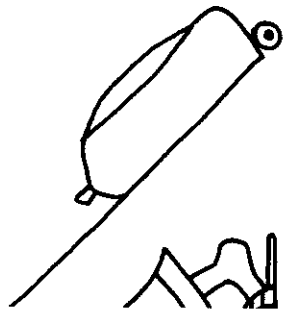
Hör du det, Aronsson? Du måste hitta honom!

I det ögonblicket steg en nyvaken Per-Gunnar Gerdin ut på verandan.

123

Kommissarie Aronsson stirrade på döingen, som var högst levande.

– Jag tror bestämt att trean precis hittade mig, sa han.

Från skyldig till oskyldig

Åklagare Ranelid låste in sig på sitt kontor. För första gången på tio år tände han en cigarett. Han försökte tänka. Bulten Bylund måste ha dött på den där dressinen. Så hur kunde han dö igen några veckor senare, hundratals mil från Sverige? Och hur hade Hinken Hultén hamnat på en bilskrot i Riga? Och hur kunde Gerdin plötsligt vara vid liv? Ingenting stämde.

Det värsta som kunde hända var att journalisterna snokade reda på vad som hade hänt. Då skulle åklagare Conny Ranelid vara bortgjord. Han hade sin ära att tänka på. Nu gällde det att rädda så mycket som möjligt av äran. Åklagare Ranelid kallade till presskonferens. Han ville avslöja de nya uppgifterna innan journalisterna hann före.

Redan samma eftermiddag träffade åklagare Ranelid journalisterna. Han berättade att Allan Karlsson och hans gäng hade hittats i Västergötland.

Ingen av dem var längre anhallen.
Men de var nog skyldiga ändå.
Åklagaren hade hela tiden gjort rätt men bevisen hade ändrats lite ...

- Hur då? frågade en av journalistererna.

Åklagare Ranelid berättade då att man hittat kropparna efter de bägge *Never Again*-medlemmarna. Information från utrikesdepartementet visade att Bylund sprängts till döds i Djibouti. Hultén i sin tur hittades på en bilskrot i Riga. Nu kikade journalisten från Dagens Nyheter upp från sina läsglasögon. Han började ställa en massa frågor som var besvärliga för åklagare Ranelid.

- Menar du att Allan Karlsson, hundra år gammal, tvingade med sig den unge Bengt Bylund till Afrika och där sprängde honom i luften?

Detta hände så sent som i går eftermiddag.

Sedan åkte alltså hundraringen till Västergötland där han hittades nu på förmiddagen?

Jag undrar i så fall hur Allan Karlsson burit sig åt, eftersom det inte går några direkflyg mellan Djibouti och Västgötaslätten?

Är det inte också så att Karlsson saknar giltigt pass?

Åklagare Ranelid andades in djupt.

Sedan sa han:

- Jag måste ha blivit missförstådd. Det råder inga som helst tvivel om att Allan Karlsson, Julius Jonsson,

126

Benny Ljungberg och Gunilla Björklund är oskyldiga till anklagelserna.

Det gick ett förvånat sus genom lokalen.

- Inga som helst tvivel, upprepade Ranelid.

Men journalistererna var inte nöjda. De ville veta vad som hade hänt. Åklagaren var ju tidigare så säker på att hundraringen och de andra var skyldiga till mord.

- Hur kan det komma sig att de plötsligt är oskyldiga? frågade en journalist.

Ranelid försökte komma undan frågan.

Han hade inget vetligt svar att ge.

- Jag kan för stunden inte säga mer, det skulle påverka utredningen, sa åklagare Ranelid och reste på sig.

Han ville bli av med journalistererna så snabbt som möjligt.

Men de ville inte bli av med honom.

Frågorna haglade:

- Hur kan det vara hemligt vad ett antal oskyldiga människor har haft för sig?

- Exakt var i Västergötland befinner sig Allan Karlsson?

- Låt mig tala till punkt, sa åklagare Ranelid.

Just nu kan jag inte säga något mer, men i morgon klockan tre håller jag ny presskonferens och då ska ni få veta allt.

127

Efteråt ångrade Ranelid att han haft så bråttom.
Han hade sagt till journalister att Allan Karlsson
och hans kumpaner var oskyldiga.
Men vad visste han om det?

Han hade ingen aning om vad som hade hänt.
Bulten Bylund måste ju ha dött på dressinen.
Polishundens markering visade det.
Så hur i helvete kunde han dö igen
några veckor senare?

Han måste hitta en förklaring till varför Allan Karlsson
och hans kumpaner var oskyldiga. Och det var bråttom.
Redan nästa dag skulle han möta journalister igen.

Åklagaren får problem

Kommissarie Aronsson satt i hammocken på
Klockaregård och drack kaffe med dopp.
Han var på strålände humör.
Jakten på den försvunne hundraåringen var över.
Den gamle mannen var inte ens anhallen längre.
Det fanns förstås saker att reda ut, men det var
ingen brådska.

Aronsson ville hellre ägna sig åt småprat.
Gamlingens kamrater var lika trevliga som Karlsson,
även den nästan döde *Never Again*-ledaren var trevlig.
Gerdin hade föreslagit att de skulle lägga bort titlarna,
han ville bli kallad Chefen.

- Helt okej för mig, Chefen, sa kommissarie Aronsson.
Själv heter jag Göran.

Det pratades om allt möjligt på verandan,
utom just vad som hade hänt den senaste månaden.
Julius Jonsson blev bara nöjdare och nöjdare
över att inte längre vara anhallen.

- Tänk, jag har varit skyldig i hela mitt liv
och så är jag plötsligt oskyldig! sa han.

Bosse gick och hämtade en flaska champagne.

Han tyckte det var dags att skåla.

Kommissarien protesterade lite.

Han var ju polis, och hade kommit i bil.

Rum var bokat på stadshotellet i Falköping, och han måste kunna ta sig dit.

- Jag skjutsar kommissarien, lovade Bosse.

- Tja, en liten skäl för att ni är oskyldiga, det kan väl polisen ställa upp på. Eller till och med två, sa Aronsson. Han hade ingen lust att lämna sällskapet.

Efter en stund ringde det på nytt i kommissariens telefon.

Återigen var det åklagare Ranelid.

Och återigen behövde han hjälp.

Till journalisterna hade Ranelid sagt att Allan och hans vänner var helt oskyldiga.

Men vad hade i så fall hänt?

Ranelid behövde få veta allt om Allan Karlssons rymning och revväskan och den gula bussen

och allt det andra ...

Han måste ha något att säga

på presskonferensen nästa dag. Men vad?

- Du sitter med andra ord rejält fast i skiten, sa den småberusade kommissarien.

- Du måste hjälpa mig, Göran! bad åklagaren.

- Med vadå? Flytta på lik, eller? Eller ha ihjäl folk som haft den dåliga smaken att inte vara lika döda som du skulle ha velat?

130

- Nej, absolut inte, sa åklagare Ranelid.

Han hade bara ett önskemål. Det var att få komma ner till Västergötland och prata lite med Allan Karlsson och de övriga i sällskapet.

- Ta det lugnt, Ranelid, jag ska prata med dem.

Jag ringar tillbaka om några minuter, sa Aronsson.

Kommissarie Aronsson berättade för sina vänner att åklagare Ranelid ville komma på besök.

Han ville ha ett samtal för att rätta ut vissa frågetecken.

- Åklagaren har sagt till journalisterna att ni är helt oskyldiga. Problemet är att han inte vet på vilket sätt ni är oskyldiga, sa Aronsson.

Det blev genast oroligt i gruppen.

Ingen var sugen på att prata med åklagare Ranelid.

Allan försökte lugna ner sina vänner.

Han sa att tidningar och teve inte skulle lämna dem i fred förrän de fått sin berättelse.

Bättre då att prata med en ensam åklagare, än att ha journalister i trädgården flera veckor framåt.

- Dessutom har vi hela kvällen på oss att hitta på vad vi ska säga, sa Allan.

Det där sista ville kommissarie Aronsson inte höra. Han ställde sig upp för att påminna om att det fanns en polis i rummet.

131

- Det är dags för mig att dra mig tillbaka, sa kommissarien. Jag vore oändligt tacksam om Bosse ville köra mig till hotellet.

Kommissarien satte sig på passagerarplatsen i Bosses bil.

Sedan ringde han upp Ranelid, som väntat otåligt. Aronsson sa att åklagaren var hjärtligt välkommen till Klockaregård klockan tio dagen därpå.

Med handen på bibeln

Åklagare Ranelid steg upp i gryningen för att hinna fram till klockan tio.

Mötet fick ta högst en timme, annars skulle han inte hinna tillbaka till presskonferensen.

Ranelid var gråtfärdig när han satt i bilen.

Han var så besviken. *Rättsvisans seger*, det var så hans bok skulle ha hetat.

Bah!

Vännerna på Klockaregård var nervösa.

De hade pratat ihop sig om vad de skulle säga till åklagaren. Nu gällde det att hålla tungan rätt i mun och se till att ljuga rätt.

- Ja, fy fan för i helvete å jävlars satan, sa Gunilla innan kommissarie Aronsson och åklagare Ranelid släpptes in i köket.

Så började mötet.

- Jag vill börja med att tacka för att ni tagit emot mig, sa åklagare Ranelid. Jag vill även be om ursäkt för att några av er var anhallna utan orsak.

Och nu vill jag väldigt gärna veta vad som hände, från det att herr Karlsson klev ut genom fönstret och fram till nu. Skulle ni vilja börja, herr Karlsson?

– Det kan jag absolut göra herr åklagaren, även om det är som det är med minnet. Jag är ju gammal och skräpelig, jag fyllde nyss hundra år ...

– Jaja, sa åklagaren otåligt.

– Jag minns i alla fall att jag klev ut genom det där fönstret, det gör jag. Och det hade sina skäl och orsaker, det hade det. Åklagaren förstår att jag var på väg till min gode vän Julius Jonsson här, och till honom kommer man inte om man inte har med sig en flaska brännvin ...

En sådan hade jag varit i väg och handlat på Systembolaget.

Jag lyckades smugla in flaskan på rummet, men sedan skulle jag ju ut igen, för att hälsa på Julius. Jag tänkte att det var bättre att ta fönstret för att inte bli upptäckt av syster Alice. Jag fyllde förresten hundra år den dagen och ...

Det här kommer att ta tid, tänkte åklagare Ranelid. Gubbstrutten hade babblat en massa utan att något viktigt hade blivit sagt.

– Jag tackar, herr Karlsson, men hur var det med resväskan och mötet med Bulten Bylund?

– Jo, Per-Gunnar ringde först till Julius. Sedan ringde Julius till mig.

134

Han bad mig ta hand om biblarna ...

– Biblarna? avbröt åklagare Ranelid.

– Jag kan förklara, sa Benny.

– Ja, tack, suckade åklagare Ranelid.

– Jo, Allan är god vän med Julius Jonsson, som i sin tur är god vän med Per-Gunnar, han som åklagaren trodde var död. Jag själv är bror till Bosse, han som bor här på gården, det är han som säljer biblar. Dessutom är jag fästman till Gunilla, den sköna damen här, som är expert på bibeltolkning.

Bibeltolkning? tänkte kommissarie Aronsson som satt tyst. Jaja, han tänkte inte lägga sig i. Det här var åklagarens sak att reda ut.

– Jaha, sa åklagare Ranelid. Men hur var det med resväskan och den där Bulten Bylund?

– Får jag säga något? undrade Per-Gunnar Gerdin.

– Absolut, svarade Ranelid.

– Åklagaren känner säkert till att jag var ledare för klubben *Never Again*. Det fanns ett syfte med det namnet, nämligen att klubbens medlemmar aldrig mer skulle hamma i fångelse.

Nu är betydelsen en annan.

Aldrig mer ska vi bryta mot lagen, för vi har mött Jesus!

– Var det därför Bulten slog sönder en väntsal och kidnappade en busschaufför?
undrade åklagare Ranelid.

135

- Nja, tyvärr har inte alla medlemmar i klubben ännu sett luset. Bulten fick i uppdrag att hämta den där väskan med biblar. Biblarna skulle jag ha till att sprida glädje bland landets grövsta brottslingar.

Bosse lyfte upp en stor resväska på köksbordet. Han öppnade locket.

Där låg ett stort antal biblar i svart skinn.

- Vackrare bibel har åklagaren aldrig sett. Tillåter han att vi skänker honom en? undrade Bosse Ljungberg.

Åklagare Ranelid tog emot bibeln.

- Jaha, tack. Men varför blev det bråk om den förbannade resväskan i Malmköping?
- Inte svåra! sa Gunilla.

Nu hade Julius Jonsson något att säga.

Det var så här, förklarade han för åklagaren, att Bulten hade rest till Malmköping för att hämta väskan med biblar. Men så söp han sig full och ringde till Per-Gunnar i Stockholm. Han förklarade att han inte längre ville vara med i Per-Gunnars bibelklubb. Han ville ta anställning som elitsoldat i Afrika. Men innan dess tänkte han elda upp biblarna på torget i Malmköping. Då skickades Allan Karlsson för att ta väskan från Bulten och rädda biblarna.

- När herr Bulten skulle besöka toaletten passade jag på. Jag och väskan försvann med bussen till Byringse, förklarade Allan.

- Vad hände sedan? sa åklagaren.

Allan berättade att Julius och han hade en trevlig kväll, med god mat och mycket snaps.

De blev nog lite berusade, det blev de nog.

Men plötsligt knackade det på dörren, det var Bulten.

- Tack och lov lugnade han ner sig när han fick veta att det fanns älgstek och sup. Han bestämde sig för att låta bli att elda upp biblarna, sa Allan.

- På morgonen var herr Bulten så bakfull

att det var rent förskräckligt. För egen del har jag inte varit bakfull sedan våren 1945.

- Till saken, herr Karlsson! avbröt åklagare Ranelid.

- Bulten var i alla fall så bakis att han inte orkade trampa på dressinen morgonen därpå, sa Allan.

- Han hade ju inte ens skor på sig, sa åklagaren.

Hur förklarar Karlsson det?

- Om herr åklagaren bara sett hur bakrusig herr Bulten var! Han kunde lika gärna ha suttit där i bara kalsongerna, svarade Allan.

- Och Karlssons egna skor? Hans tofflor hittades ju senare i Julius Jonssons kök, påpekade åklagare Ranelid.

– Skorna lånade jag av Julius. Är man hundra år gammal, är det lätt att gå i väg i bara tofforna, sa Allan.

– Hur förklarar Karlsson att det fanns spår av en död människa på dressinen? frågade åklagare Ranelid.

– Ja, säg det, herr åklagaren. Kan liklukten ha satt in i förtid? Jag menar, jag är ju inte död, men jag är rysligt gammal...

– Fortsätt! sa åklagare Ranelid.

Allan berättade att han och Julius lämnade Bulten sovande på dressinen. Sedan tog de en promenad till Bennys gatukök.

Benny var en god vän till Per-Gunnar.

Meningen var att han skulle köra Allan och Julius till Stockholm för att överlämna biblarna till Per-Gunnar. Men Benny tyckte det kunde vänta ett par dagar. Först ville han åka till Småland och hälsa på sin kära fästnö Gunilla.

– Det är den sköna damen här, sa Allan.

– Frid i stugan, sa Gunilla

och nickade mot åklagare Ranelid.

Åklagare Ranelid nickade tillbaka mot Gunilla.

Sedan ville han att Allan skulle fortsätta.

– Vi åkte alltså alla tre till Småland, men vi borde förstås ha ringt till Per-Gunnar och sagt att vi skulle bli försenade, sa Allan.

– Ja, det var ett misstag, sa Per-Gunnar Gerdin. Jag blev väldigt orolig när mina kamrater inte kom. Jag trodde att Bulten hade hitat på något dumt. Bulten tyckte aldrig om att *Never Again* blev en bibelklubb. Sedan blev man ju inte lugnare av att läsa allt som stod i tidningarna!

Åklagaren nickade och antecknade.

– Tidningarna, ja, sa han och vände sig mot Benny.

– När du läste om en misstänkt kidnappad

hundraåring, om motorcykelklubbens inblandning och om störtjuven Julius Jonsson – varför ringde du inte till polisen?

– Jag tänkte faktiskt ringa, men Allan sa blankt nej. Han menade att han var på rymmen från hemmet och absolut inte ville komma tillbaka.

Om sedan tidningar och teve missförstått saker så var det inte hans problem, svarade Benny.

– Och varför ringde du inte till din kompis Gerdin?

Du måste väl ha förstått att han läste om dig i tidningen?

– Inte kunde jag ringa till Per-Gunnar!

Hans telefon var ju avlyssnad, sa Benny.

I Jesu namn

Sedan ville åklagaren veta hur Gerdin lyckades spåra upp Allan Karlsson och hans vänner.

- Det var Hinken som fick ett tips. Varifrån han fick det vet jag inte.

Den informationen tog Hinken med sig i graven, eller bilskroten snarare, efter vad kommissarie Aronsson berättat, svarade Gerdin.

Tipset gick ut på att Allan, Benny och hans flickvän befann sig i närheten av småländska Rottne. Gerdin gav Hinken order om att åka dit och vakta utanför Ica-butiken.

- Och det gjorde Hinken gärna, i Jesu namn? sa åklagare Ranelid.

- Nja, om Hinken kan man säga mycket, men religiös var han aldrig. Han var ännu mer upprörd än Bulten över klubbens nya inriktning. Han pratade om att åka till Ryssland eller Lettland och börja smugla knark. Har åklagaren hört något så hemskt?

Åklagaren tittade misstänksamt på Per-Gunnar Gerdin.

- Vi har en bandinspelning. I den kallar du Gunilla Björklund för kärring och lite senare svär du också. Vad tycker Herren om det?

- Oh, Herren är snabb att förlåta. I det där samtalet talade jag som jag gjorde förr i tiden, innan jag mötte Jesus, förklarade Gerdin. Det var för att få Hinken att lyda order.

- Gjorde han det, då? undrade åklagaren.

Nu tog Gunilla över historien:

- Usch, han drumlade in på min gård och spottade snus, svor och ville ha sprit ... Jag är säker på att han var onykter redan när han kom, fast han körde bil! Han gick och viftade med en pistol för att göra sig märkvärdig. Han skröt och sa att pistolen skulle han ha när han gjorde sina knarkaffärer.

- Ja, unge herr Hinken var på dåligt humör hela tiden på Sjötorp, sa Allan. Han blev glad en enda gång, när han skulle ge sig av. Då vevade han ner vindrutan och skrek: "Lettland, här kommer jag!"

Per-Gunnar Gerdin suckade tungt:

- Bulten åkte till Afrika för att bli soldat, Hinken till Lettland för att bli knarkhandlare. Till slut var det bara jag kvar i *Never Again*, jag och Jesus ...

- Jaja, fortsätt! röt åklagare Ranelid.
- Jag satte mig i bilen för att åka ner till Gunilla på Sjötorp, Bennys flickvän. Hinken hade ringt och sagt adressen innan han lämnade landet. Lite hut i kroppen hade han allt.

Nu vände sig åklagare Ranelid till Gunilla.

- Varför köpte ni en buss dagarna innan ni gav er av, och varför gav ni er av? Man skulle kunna tro att ni hade anledning att fly ...

Vännerna hade kvällen innan bestämt att inte säga något om Sonja, hon var ju precis som Allan på rymmen. I värsta fall skulle hon dömas till livstids djurpark.

Så nu gällde det att hitta på något bra, snabbt.

- Jag och Benny köpte bussen tillsammans och vi köpte den till Bennys bror Bosse, svarade Gunilla.

- Och den ska fyllas med biblar?
suckade åklagare Ranelid.

- Nej, med kyrcklingar, svarade Bosse.

Vill åklagaren smaka världens godaste kyrckling?

- Nej, det vill jag inte, svarade åklagare Ranelid och vände sig till Per-Gunnar Gerdin.

- Jag vill veta hur det är med ryssarna.

- Ryssarna? undrade Per-Gunnar Gerdin.

- I det avlyssnade samtalet pratar du och Hinken om ryssarna.

142

- Det är inget jag vill tala om, sa Per-Gunnar Gerdin, mest för att han inte visste vad han skulle säga.
- Men det vill jag! röt åklagare Ranelid.

Det blev tyst runt bordet.

Det där med ryssarna hade de inte tänkt på.

Till slut sa Benny:

- Jesi tielovek kurit, on plocho igrajet v futbol.

Alla vände sig mot honom, stirrade.

- Det är jag och min bror Bosse som är ryssarna, sa Benny. Vår far, som var kommunist, tyckte att jag och brorsan skulle lära oss ryska.

På så sätt blev vi ryssarna bland vänner och bekanta.

Benny hade nästan en examen i ryska,

men det var ett tag sedan han använde språket.

Det enda han kommit på att säga var:

Om man röker blir man dålig på att spela fotboll.

Nu började det bli för mycket för åklagare Ranelid.

- Kan ni till slut förklara för mig, herr Gerdin, hur det gick till när ni nästan blev ihjälkörd av era vänner?

- Det kan jag absolut. Jag kom till Sjötorp precis när bussen lämnade stället. Och när jag förstod att mina kamrater satt i bussen jagade jag ikapp dem.

Ivrig som jag var att möta dom körde jag om bussen. Tyvärr fick jag sladd ...

143

- Per-Gunnar överlevde som av ett mirakel, sa Gunilla och knäpppte händerna.

- Ja, och nu är berättelsen nog klar, sa Allan. Men vill åklagaren höra mer så kan jag berätta om när jag korsade Himalaya. Det tog flera månader. Vill han förresten ha receptet på hur man gör brännvin av getmjölk?

- Nej! utbrast åklagare Ranelid. Det vill jag inte ... Kan du inte bara vara tyst?
- Jag ska vara tyst som en mus, jag lovar, sa Allan.

Åklagare Ranelid orkade inte längre säga något. Frågan om varför gamlingen och hans vänner hade hållit sig gömda, trots att de var oskyldiga, fick aldrig något svar.

Hundens skuld

Åklagare Ranelid satt i bilen och funderade. Han försökte få historien att gå ihop. Det gjorde den inte. Därför lade han till och drog ifrån. Han hade stor fantasi, precis som sällskapet på Klockaregård. Till slut hade han en historia som han tyckte skulle kunna fungera.

Det enda som bekymrade honom var den döda kroppen på dressinen.

Hur skulle man förklara den?

Ingen av journalisterna skulle tro att liklukten satt in i förtid på Allan Karlsson.

Åklagare Ranelid funderade och funderade.

Den där polishunden, tänkte han, Kicki ...

Det var hon som kände spår från ett lik ...

Om man skulle ge hunden skulden?

Ja, om han kunde visa att Kicki var tokig, då skulle han kunna rädda sig själv.

Historien skulle bli att det aldrig fanns

något lik på dressinen i Sörmlandsskogen!

Åklagaren, det vill säga han själv, hade lurats att tro detta ...

Alltså var det inte hans fel att hundträningen och hans sällskap blivit anklagade för mord. Allt var hundens fel!

Åklagare Ranelid log i sin ensamhet. Det skulle inte bli några problem med hunden. Han kände hundföraren, Ronny Bäckman, och denne var skyldig honom en tjänst.

Något år tidigare hade Bäckman tagit en bulle på Seven-Eleven, utan att betala. Han blev misstänkt för snatteri.

Ärendet hamnade hos Ranelid, som tyckte det var onödigt att en polis skulle förlora jobbet på grund av en obetald bulle. Han fuskade lite och såg till att Bäckman slapp undan åtal. Nu var det hög tid för Bäckman att betala tillbaka.

Semester med Sonja

Vännerna på Kloockaregård hade vinkat av åklagare Ranelid. Sedan ville Allan Karlsson att de skulle ha ett nytt möte runt köksbordet.

– Vännen Aronsson är också välkommen, sa Allan.

Vännen Aronsson, tänkte kommissarie Aronsson. I sitt arbete hade han skaffat sig många fiender, men inte en enda vän. Det var verkligen på tiden!

Så började mötet. Allan frågade kommissarien om han hade sympunkter på det som åklagare Ranelid fått veta.

Aronsson svarade att informationen hade varit tydlig och klar.

För hans egen del var ärendet avslutat. För övrigt var ingen fri från synd, inte ens han själv.

– Däremot får ni gärna låta bli att berätta sådant jag lika gärna klarar mig utan. Om det nu skulle finnas saker ni glömde att berätta för åklagaren, menar jag...
– I så fall lovar vi att inte säga något om var alla pengar kommit ifrån. För vänskaps skull, alltså, sa Allan.